

En dikt och en saga

en cerebral skullighet,
ett ickeinstinktivt ökenlandskap
breder ut sin rädsla som smör
över morgonens knäckebröd
här finns ingenting hårigt kvar
libido har svept sin svarta mantel
omkring sig och lämnat berget

där dans drev upp damm ligger
månens ljus stilla, likt en fisk lämnad
bland kirurger vars knivar glimmar som drakfjäll
för att skilja ande och jord
jag säger mitt invändiga "nej!"
ställer mig inför havet, knyter
blysänken på metreven,
kastar ut krokar i en fuktig värld

Saga

Det var en gång en pojke som levde älskad av sin fader konungen och sin moder drottningen. Var eviga dag skrattade han sig igenom sin lek.

Det var bara kvällarna som förmörkade honom. I en sal i slottet skulle han undervisas av herr Serpiente. Denne var en butter man som slog griller i huvudet på den lille. Griller som: "du är inte älskad" och "dra svärdet ur dörren";

Det ena ledde till det andra. Den lille började tro Serpientes ord. Innan han visste ordet av trodde han sig vara oälskad och drog så en dag svärdet ur dörren.

Den lille vaknade upp i en stor skog. Där levde han av tistlar och ödlor som han lyckades finna under stenar. På slottet rådde stor sorg. Kungen och drottningen klädde sig i svart från den dag den lille försvann. Serpiente grät i storsalarna och gnuggade händerna i hemlighet när han satt i sitt rum.

Många söksällskap sändes från slottet, men de återvände alltid utan den lille. Han stod ingenstans att finna.

Efter många långa år började den lille att söka i skogen. En dag kom han till en glänta, varifrån han inte kunde finna vägen tillbaka till sin lilla hydda. Där i gläntan fanns en liten sjö som strax talade till honom: "Du ska söka upp havet. Det ser ut som jag, men är oändligt mycket större. När du finner det ska du

säga det första som faller dig in”;

Den lille, som nu hade vuxit sig större, begav sig således ut på vandring genom världen.

Alla böcker i världen skulle inte rymma de äventyr som där mötte honom. Ja, du vet? Drakar. Ruiner. Försvunna städer. Häxor. Trollkarlar.

En dag stod han plötsligt inför det som liknade den lilla sjön i gläntan, bara så oändligt mycket större och vildare än han kunde föreställa sig. Han försökte dra sig till minnes vad det var han skulle göra nu. Timmarna gick då han vandrade fram och tillbaka på stranden.

Strax satte han sig ner i förtvivlan och grät. Tårarna bildade en rännil som sakta rann ner i havet.

Då en tillräcklig mängd tårar blandat sig med havet började det tala: ”För att fiska behövs det mycket sorg, ett enkelt metspö och tid”. Allt detta hade den lille i överflöd.

Så kom det sig att han drog upp svärdet. Och så levde han i alla sina dagar: inte i antingen eller, utan både och.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Stefan Albrektsson med Poeter.se id #43361 innehar upphovsrätten